

че ти (какъвъ уклонъ)
залюби си
когото искашъ —
на пукъ на гнилия законъ . . .

И ето тебъ,
като престѣпникъ,
проклеха съ вой свирепъ . . .
За менъ е честь да се застѣпя,
красавице, за тебъ.

Замаянъ въ кипналата пѣна
на твоята коса —
бихъ могълъ да съмъ джентлеменъ азъ
не по-лошъ отъ Христа!

И ако книжниците тука
пакъ ни тревожатъ — то
въ хилядилѣтие по-друго
да бѣгамъ съ тебе съмъ готовъ.

И бихме стигнали предѣла,
трудътъ кждето пѣй,
кждето не съсь своето тѣло
жената почетно живѣй.

Тамъ не съсь вой ще ни посрещнатъ
а съ пѣсни и вѣнци —
тамъ не почитатъ злата гмежъ на
позьори и на подлечи . . .

Съ другаркитѣ, надъ наштѣ рани,
съсь „милосърденъ“ гласъ,